

pal 8' via Quintadena 8' til Organo Pleno i siste frase. Etter å ha vært vant til Fagius' tilnærming er Nordstogas klangvalg svært overraskende, men han får på denne måten fram en helhet i satsen, og Schnitger/Ahrend-orgelets fundament er plastisk og variert gjennom hele registeret. En annen ting å bemerke er Nordstogas evne til å føre satsen videre. Han finner høydepunktene like godt som Fagius, men dveler ikke ved dem på samme måte. Særlig gjelder det takt 139, der pulsen beholdes tilnærmet uendret. Her stoppes det ikke opp ved *Sonst müssen wir verzagen*, for vi skal videre til en innstendig bønn: *Gib uns dein Frieden*. I BWV 665 (*Jesus Christus unser Heiland*) bruker Nordstoga grunnnoteregistrering igjen. De fleste har her angivelsen Pro Organo Pleno fra Weimar-versjonen prentet i minnet, og Boysen brukte i denne satsen omtrent tutti i Kongsberg. Også Fagius bruker plenum her. Andre organister endrer registrering underveis – Michel Chapuis bygget her opp et virkningsfullt registercrescendo. Men som i BWV 656 får Nordstoga effektivt fram satsens indre liv, og det mer og mer intrikate linjespillet, den intense kromatikken og den fantastiske harmoniseringen blir klarlagt på en utrolig flott måte.

Nordstoga lager en imponerende helhet av de tre *Allein Gott in der Höh'*-satsene, med effektfulle registreringer: Myke alikvoter i BWV 662, rørstemme i tenor i BWV 663 og en fantastisk balansert triosats i BWV 664. Sistnevnte viser for øvrig tydelig hvilken dyktig musiker Nordstoga er. Det hele danser lett og ubesværet av gårde, med de nesten umerkelige betoningene som lager noe mer enn en overflatisk orgeltrio. Kontrasten til Chapuis blir enorm, der det igjen er fingerferdighet som står i forgrunnen. Fagius matcher Nordstoga i de

to første *Allein Gott*-satsene, men i BWV 664 blir spillet rytmisk litt uklart; agogikken flyter ikke naturlig. Ellers er jeg uenig i Nordstogas registrering i BWV 658 (*Von Gott will ich nicht lassen*), der jeg mener sluttakkorden med fordel kunne vært uten tremulant.

I kanon-variasjonene BWV 769a utnyttes også klangrikdommen i Schnitger/Ahrend-orgelet for alt det er verdt. Alle variasjonene får en utsøkt behandling, og Nordstoga evner virkelig å løfte verket ut fra det teoretisk-akademiske til levende og engasjerende musikk. Men jeg synes ikke pedalregistreringen i sats 5 fungerer. I de første 26 taktene er pedalen quasi continuo, og da blir 16' rørfundament for voldsomt for meg. De fleste bruker her labial 16'+8'+4', og legger så til mer fra takt 27 når pedalen skal ha cantus firmus funksjon, og jeg mener det tjener musikken bedre.

Da Nordstoga kom med Clavierübung III mente Ulf Sverresvold at LAWOs lyd bilde var i overkant «polert», og at de naturlige bilydene fra bl.a. trakturen var så godt som fraværende. Det problemet finner vi ikke her. Undertegnede finner opptaket svært naturlig, og det er funnet en god balanse mellom Martini-kirkens store romklang og instrumentets egenidentitet. Ellers må det sies om dette albumet at innpakningen gir et litt blandet inntrykk. Platene kommer i den tradisjonelle plastboksen med løst tekstbilag, et bilag undertegnede har litt vanskelig for å lese pga. liten skrift og hvitt på fiolett bunn. Litt dårlig gjort mot oss over 50. Men estetisk utformet er det, og gjort med personlighet, slik designen alltid er fra Blunderbuss. Torkil Badens verk-kommentarer er veldig kortfattet, og blir dels unøyaktige, dels mangelfulle.